

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **BASE IC, s.r.o.**, se sídlem Stará 1470/6, Havířov - Prostřední Suchá, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Magistrát města Havířova**, sídlem Svornosti 86/2, Havířov, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 2. 2019, č. j. 22 A 50/2018 – 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřovala v nevydání rozhodnutí v její věci vedené u žalovaného pod sp. zn. 7977/P/64246/2017/Vít.

[2] Jak vyplývá ze správního spisu, příkazem žalovaného ze dne 9. 8. 2017, č. j. MMH/64246/2017-2, byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 1500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Proti příkazu byl podán odpor doručený společností Asociace pro poskytování právní ochrany z. s. (dále „Asociace“), jež byla v odporu uvedena jako zástupce stěžovatelky; přípisem ze dne 15. 9. 2017, č. j. MMH/64246/2017- 4, žalovaný vyrozuměl stěžovatelku, že vydaný příkaz nabyl dne 23. 8. 2017 právní moci, neboť proti němu nebyl podán odpor; uvedl, že Asociace podle náhledu do veřejně přístupného rejstříku nebyla v době podání odporu zapsána ve spolkovém rejstříku a dle žalovaného tedy *de iure* neexistovala.

[3] Podáním ze dne 10. 4. 2018 požádala stěžovatelka prostřednictvím právního zástupce Krajský úřad Moravskoslezského kraje o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 3 správního řádu. V žádosti uvedla, že proti příkazu ze dne 9. 8. 2017 podala odpor a ke dni podání žádosti nebylo ve věci vydáno meritorní rozhodnutí. Usnesením ze dne 19. 4. 2018, č. j. MSK 56969/2018, Krajský úřad Moravskoslezského kraje žádost stěžovatelky zamítl a ztotožnil se s odůvodněním žalovaného, tj. že odpor byl podán osobou neoprávněnou, protože Asociace, která odpor podala, v okamžiku podání odporu nebyla zapsaná do veřejného rejstříku a její úkony tudíž nelze uznat. Odvolací správní orgán uzavřel, že nečinnost žalovaného neshledal, a proto neučinil žádné opatření proti nečinnosti.

[4] Stěžovatelka podala žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného u krajského soudu, ve které navrhla, aby krajský soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v uvedeném řízení ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku. Stěžovatelka v žalobě připustila, že Asociace nebyla v době podání odporu ještě zapsána ve spolkovém rejstříku, byla však již ustavena. Odpor tak byl fakticky učiněn, a to v zákonné lhůtě, proto bylo podle stěžovatelky povinností žalovaného se jím zabývat, případně vyzvat ji k odstranění vad postupem podle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále stěžovatelka poukázala na skutečnost, že jako zástupce byla v odporu sice označena Asociace, ale pod textem podání byla podepsána Š. Š. Pokud žalovaný považoval odpor za úkon učiněný neexistující osobou, měl jej posoudit jako úkon učiněný existující a plně svéprávnou Š. Š. s tím, že jedinou vadou by tak byla absence prokázání jejího zmocnění. Stěžovatelka v této souvislosti poukázala na § 127 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), podle kterého lze za právnickou osobu jednat jejím jménem již před jejím vznikem s tím, že kdo takto jedná, je z tohoto jednání oprávněn a zavázán sám, což podle jejího názoru podporuje závěr, že jedná-li za dosud nevzniklou právnickou osobu jiná osoba, je nutno takové jednání přičíst této osobě a zároveň vylučuje závěr žalovaného, podle kterého jednání za dosud nevzniklou právnickou osobu nemá žádné právní účinky. Na závěr stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že v důsledku podaného odporu došlo v souladu s § 150 odst. 3 správního řádu ke zrušení příkazu a povinností žalovaného je vydat meritorní rozhodnutí, což dosud neučinil, ačkoliv lhůty stanovené v § 71 odst. 3 správního řádu již uplynuly.

[5] Krajský soud žalobu zamítl; za zásadní pro posouzení věci označil otázku právních následků podání odporu právnickou osobou (spolkem) v pozici zmocněnce účastníka, která v době udělení zmocnění ani podání odporu nebyla zapsána ve veřejném rejstříku. Vzhledem k tomu, že správní řád neupravuje způsobilost tzv. obecných zmocněnců (tj. zmocněnců, kteří nejsou advokáti ani jinými zákonem uznávanými „kvalifikovanými“ zmocněnci) k zastupování účastníků ve správním řízení ani procesní způsobilost právnických osob, postupoval krajský soud v souladu s judikaturou správních soudů za použití analogie. Uvedl, že u právnických osob splývá nabytí způsobilosti být účastníkem správního řízení a procesní způsobilost v jeden okamžik, a ten se shoduje s okamžikem, kdy příslušná právnická osoba získala podle hmotného práva právní osobnost, což v případě zapsaných spolků nastává podle § 226 odst. 1 občanského zákoníku okamžikem zápisu do příslušného veřejného rejstříku. Shodným způsobem vymezují způsobilost být účastníkem řízení příslušného řízení, resp. procesní způsobilost, veškeré předpisy, jejichž

pokračování

analogické použití přichází v úvahu (§ 33 odst. 2 a 3 s. ř. s., § 19 a § 20 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů). V ostatních případech může být způsobilost účastnit se řízení, resp. procesní způsobilost, přiznána pouze zákonem, což není případ projednávané věci.

[6] Krajský soud dále vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 23. 2. 2016, č. j. 8 As 6/2016 – 34, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 147/2017 – 41, nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 79/2016 – 32, které se sice týkají výhradně obecných zmocněnců z řad fyzických osob, krajský soud však neshledává důvody, aby pro správní řízení (kde již je zastupování právníckými osobami coby obecnými zmocněnci připuštěno) byly na obecné zmocněnce z řad právníckých osob kladeny mírnější požadavky, než jaké jsou na ně kladeny při posuzování způsobilosti být účastníkem správního řízení a procesní způsobilosti. Krajský soud proto uzavřel, že jelikož Asociace nebyla v době převzetí zastoupení, ani v době podání odporu zapsaná ve spolkovém rejstříku a neměla tak ve smyslu § 118 odst. 1 a § 226 odst. 1 občanského zákoníku právní osobnost, nemohla mít v rozhodné době ani způsobilost být účastníkem správního řízení nebo obecným zmocněncem. Na podání Asociace tudíž krajský soud nahlížel jako na podání, jež nemohlo vyvolat žádné právní účinky; proto uzavřel, že v řízení nebyl proti příkazu ze dne 9. 8. 2017 podán včasný a přípustný odpor, proto se stal příkaz marným uplynutím osmidenní lhůty podle § 150 odst. 3 věty poslední správního řádu pravomocným a vykonatelným rozhodnutím, čímž správní řízení skončilo; protože po právní moci příkazu řízení dále nepokračovalo, žalovaný nebyl a nadále není povinen ve věci dále jednat a rozhodnout, a tudíž ani nemůže být nečinný. Dodal, že nepovažuje za důvodnou ani námitku stěžovatelky, že odpor měl být posouzen jako úkon učiněný Š. Š., neboť z předložené plné moci plyne, že úmyslem stěžovatelky bylo udělit plnou moc Asociaci, a nikoliv fyzické osobě Š. Š.

[7] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností; krajskému soudu vytýká nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[8] V kasační stížnosti stěžovatelka zrekapitulovala předmět sporu v řízení před krajským soudem; na rozdíl od krajského soudu zastává názor, že odpor podala jejím jménem p. Š. Š. Krajský soud dle ní totiž opomněl, že právnícká osoba nemůže právně jednat před svým vznikem, neboť před svým vznikem nemá právní osobnost (§ 15 odst. 1 občanského zákoníku), kdy její právní osobnost vzniká vznikem právnícké osoby, tedy dnem zápisu do veřejného rejstříku. Vzhledem k tomu, že právnícké osoby jsou umělý právní konstrukt, tak z hlediska skutečného světa musí za právníckou osobu vždy jednat člověk, což také občanský zákoník reflektuje tím, jak chápe jednání za právníckou osobu dle § 161 an., kdy se, jak plyne i ze samotné dikce příslušných ustanovení, jedná o speciální formu zastoupení. Rozdíl v jednání před vznikem právnícké osoby a v jednání za právníckou osobu je však takový, že v prvním případě fakticky jedná fyzická osoba, a té se právní jednání i přičítá (věta druhá § 127 občanského zákoníku), zatímco v druhém případě fakticky jedná fyzická osoba, ale z hlediska práva právní jednání činí právnícká osoba, které se jednání fyzické osoby přičítá. Ustanovení § 127 občanského zákoníku však neznamená, že právnícká osoba může jednat před svým vznikem, a tedy i před získáním

právní osobnosti. Právnická osoba může pouze jednání jiných osob na sebe převztít s účinky *ex tunc* (věta čtvrtá uvedeného ustanovení). Opačný závěr by znamenal, že by mohl právně jednat subjekt neexistující. Stěžovatelka pak dovozuje, že předmětný odpor musela učinit p. Š., šlo o podání učiněné plně svéprávnou fyzickou osobou, tedy podání řádné, anebo předmětný odpor musela učinit existující právnická osoba, a šlo též o podání řádné, neboť – a to je zásadní, předmětný odpor skutečně existuje a někdo jej musel podat.

[9] Krajský soud se dle stěžovatelky navíc nikterak nevypořádal s argumentací dle § 17 odst. 2 občanského zákoníku a § 37 odst. 1 věta druhá správního řádu, což stěžovatelka považuje za vadu nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů, jež zakládá důvod pro jeho zrušení. Stěžovatelka dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 8. 2009, sp. zn. 28 Cdo 292/2009 a připomíná, že podání je vždy nutno posoudit dle jeho skutečného obsahu, na což žalovaný i krajský soud rezignovali. Byl-li správní orgán názoru, že právnická osoba není procesně způsobilá k zastupování, pak měl vyzvat stěžovatelku k odstranění vady podání/výběru nového zmocněnce, přesně tak, jak činí Nejvyšší správní soud v případě podání kasační stížnosti osobou bez právnického vzdělání (tj. osobou procesně nezpůsobilou v řízení o kasační stížnosti). Proto je též, dle názoru stěžovatelky, nepřipadná úvaha krajského soudu obsažená v bodě 12. rozsudku, tj. že stěžovatelka měla v úmyslu udělit plnou moc Asociaci nikoliv paní Š. S ohledem na uvedené navrhuje stěžovatelka zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje napadený rozsudek za zcela srozumitelný a odůvodněný dostatečně vyčerpávajícím způsobem. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[11] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, tedy tím, zda je napadený rozsudek srozumitelný a zda je v jeho odůvodnění uveden dostatek důvodů podporujících jeho výrok (k nepřezkoumatelnosti viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, nebo ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130). Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, resp. jiná vada řízení před krajským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., je ostatně vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by to stěžovatel sám nenamítal.

[13] Nejvyšší správní soud tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu neshledal. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Nejvyšší správní soud proto považuje rozsudek krajského soudu za vnitřně souladný, srozumitelný a plně přezkoumatelný. Byť si jistě lze představit ještě podrobnější vypořádání uplatněných žalobních námitek, nezakládá způsob zvolený krajským soudem nutnost zrušení jeho rozsudku pro nepřezkoumatelnost. Uvedený

pokračování

postup odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní jako s celkem (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19, či nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04).

[14] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že příkaz byl vydán dne 9. 8. 2017 a doručen stěžovateli dne 14. 8. 2017. Dne 22. 8. 2017 obdržel žalovaný podání s označením stěžovatelky jako obviněné a Asociace jako zástupce, ve věci 7977/P/64246/2017/Vít, s textem „*Obviněný podává odpor ve výše nadepsané věci*“, podepsané Š. Š., předsedou Asociace. Přílohu podání tvořila kopie plné moci, uzavřené mezi stěžovatelkou a společností Asociace pro poskytování právní ochrany z. s., k zastupování ve správním řízení vedeném pod sp. zn. 4583/P/27580/2017/Bj ve smyslu §§ 33 a 34 správního řádu, s vyznačeným razítkem a podpisem zmocnitele.

[15] Dle § 33 odst. 1 správního řádu platí, že si „*(ú)častník (...) může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.*“ Podle uvedeného ustanovení záleží jen na účastníku řízení, zda a jakého zmocněnce si zvolí a v jakém rozsahu mu udělí plnou moc. Účastník řízení tak může udělit plnou moc k zastupování ve správním řízení jak osobě fyzické, tak osobě právnické; podmínkou je, aby měl zmocnitel i zmocněnec svéprávnost.

[16] Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutkově i právně obdobnými případy, v nichž vystupuje stejný advokát (Mgr. Václav Voříšek), přičemž kasační námitky jsou založeny na stejné argumentaci, se stěžovatelem uplatněnými námitkami již opakovaně zabýval. Vyjádřil se přitom zcela jednoznačně jak k argumentaci stěžovatele stran účinnosti zastupování Asociací, tak i k tvrzení stěžovatele, že při uplatnění postupu dle § 17 odst. 2 občanského zákoníku a § 37 odst. 1 správního řádu, měl správní orgán I. stupně odpor považovat za podání učiněné podepsanou svéprávnou Š. Š., nikoliv dosud nevzniknuvší Asociací (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 8. 2019, č. j. 8 As 296/2018 – 41, ze dne 19. 9. 2019, č. j. 1 As 265/2018 – 33, ze dne 6. 4. 2020, č. j. 6 As 231/2019 – 36; vše dostupné na www.nssoud.cz).

[17] V rozsudku sp. zn. 8 As 296/2018 Nejvyšší správní soud uvádí: „*V řízení před krajským soudem a opětovně v kasační stížnosti však poté stěžovatel opakovaně uvedl, že Asociace odpor nikdy podat nemohla, neboť neexistovala, tudíž jej musela učinit sama Š. Š. jako třetí osoba. Takové jednání ze strany stěžovatele se jeví být účelovým. Pokud sám v průběhu správního řízení dával najevo, že jej zastupuje Asociace (byť de iure neexistující), za níž jednala její předsedkyně Š. Š., nelze shledat nezákonnost postupu správních orgánů v případě, že nepovažovaly úkon (podání odporu) za učiněný Š. Š. jakožto fyzickou osobou, která tak měla činit svým jménem a na svůj účet. Námitku, že Š. Š. vůči stěžovateli při podání odporu vystupovala jako třetí osoba, jejíž úkon má být v jeho prospěch uznán, nikoliv jako předsedkyně jím zplnomocněné zástupkyně (Asociace), navíc stěžovatel vznesl až v řízení před správními soudy, byť měl příležitost ji vznést přinejmenším v odvolání proti usnesení o zamítnutí uznání úkonu podle § 34 odst. 4 správního řádu, které nikterak neodůvodnil. V dané věci je nesporné, že v době podání odporu Asociace neexistovala, a nemohla tedy činit právní úkony. Z obsahu*

správního spisu je zároveň na první pohled zřejmé, že odpor podala Asociace, kterou k tomu stěžovatel měl v úmyslu jasně a bez pochyb zmocnit, a to i přesto, že v době jeho podání *de iure* neexistovala. Ačkoliv je na listině podepsaná Š. Š., podání činila z pozice předsedkyně Asociace, což doložila dodáním stanov této právnické osoby, které ji k tomu měly opravňovat. Podání rovněž jako odesílatele označovalo Asociaci (viz označení e-mailové adresy a poštovní adresy na přiložené obálce), stejně tak Asociace, nikoliv Š. Š. byla na podání dále identifikována svou adresou. Š. Š. rovněž na výzvu správního orgánu I. stupně výslovně uvedla, že Asociace v době podání odporu již byla založena, avšak nebyla zapsána v rejstříku spolků, což vede nutně k závěru, že sama předsedkyně této právnické osoby měla v úmyslu podání odporu učinit nikoliv sama svým jménem, ale v zastoupení Asociace jménem stěžovatele jako zmocnitele. Stěžovatel ke svému zastupování ve správním řízení Š. Š. nezmocnil. Ta tedy nemohla jeho jménem odpor vůči správnímu orgánu I. stupně platně podat z pozice zmocněnkyně (jak ve správním řízení stěžovatel uváděl), neboť nepředložila plnou moc za tím účelem udělenou, ani taková plná moc nebyla podle § 33 odst. 1 správního řádu udělena ústně do protokolu. Na základě obsahu správního spisu a výše uvedeného je zřejmé, že úmyslem jak stěžovatele, tak Š. Š. jako předsedkyně Asociace bylo, aby odpor proti příkazu podala Asociace v pozici stěžovatelovy zástupkyně. Takto označený a doručený odpor skutečně podán byl, což zakládá pouze fakticitu podání, tedy jeho uskutečnění v reálném světě. S ohledem na nedostatek procesní způsobilosti Asociace takové podání učinit k němu však nebylo možno přihlížet, neboť bylo od počátku neplatné a nemohlo vyvolávat jakékoliv právní účinky. Správní orgán I. stupně i žalovaný tedy správně posoudili, že na odpor podaný Asociací je nutno hledět, jako by vůbec nebyl podán. To však nijak neodporuje tomu, že jeho odesílatelem byla právě zmíněná Asociace, a to prostřednictvím své předsedkyně, která je způsobilá tuto právnickou osobu na základě stanov zastupovat. Z takového jednání však nemůže být v procesněprávní rovině zavázána sama (oproti § 127 věť druhé občanského zákoníku), neboť z obsahu podaného odporu nijak neplyne, že by jej činila svým jménem a na svůj účet jako fyzická osoba odlišná od zástupkyně stěžovatele.“ Dále se zde uvádí: „V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* neměl ani správní orgán I. stupně, ani žalovaný povinnost posuzovat subjekt podaného odporu tak, aby to pro stěžovatele bylo výhodnější. Pokud si tedy stěžovatel za svou zástupkyni zvolil právnickou osobu nedisponující právní osobností, a tedy i možností v jeho prospěch činit platná právní jednání, nemůže po správních orgánech požadovat, aby následně za subjekt právně jednající v jeho prospěch považovaly jinou osobu, která procesní způsobilostí disponuje.“

[18] Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku rovněž vyjádřil k námitce stěžovatele, že se žalovaný potažmo krajský soud, nezabývali tím, zda podaný odpor nepodala sama předsedkyně Asociace: „Podání označené jako odpor bylo bezpochyby učiněno procesně nezpůsobilým subjektem (Asociací), tudíž bylo od počátku neplatné. Žádost stěžovatele o uznání úkonu jako učiněného Š. Š. a jeho následná argumentace v soudním řízení jen svědčí o stěžovatelově snaze následně napravit vlastní pochybení, tedy zmocnění neexistujícího subjektu, za které však nese odpovědnost pouze on sám. S ohledem na to, že učiněné podání označené jako „odpor“ podala nade vší pochybnost Asociace jakožto neexistující právnická osoba, a takové podání bylo od počátku neplatné, není možno přisvědčit stěžovatelovým námitkám, že podání učinila Š. Š. jako svéprávná a procesně způsobilá třetí osoba, jejíž úkon může být ve prospěch stěžovatele uznán.“

[19] Stěžovatelce nelze přisvědčit v jejích úvahách, že byl-li správní orgán názoru, že právnická osoba není procesně způsobilá k zastupování, pak měl vyzvat stěžovatelku

pokračování

k odstranění vady podání/výběru nového zmocněnce. Argumentace postupem Nejvyššího správního soudu při podání kasační stížnosti bez právního zastoupení je zcela nepřipadná; na rozdíl od odporu podaného neexistujícím subjektem (nejedná se tudíž vůbec o účinné podání), kasační stížnost podaná stěžovatelem bez právního zastoupení zcela jistě není bez dalšího neúčinným podáním; jedná se o překážku řízení (povinného zastoupení), která je odstranitelná. Bylo-li však podání ve věci stěžovatelky od samého počátku neúčinné, nelze odstraňovat žádné jeho vady; správní orgán zcela jistě nestíhá ani povinnost vyzývat účastníka řízení k výběru jiného vhodného zástupce.

[20] Obdobně v rozsudku sp. zn. 1 As 265/2018 Nejvyšší správní soud uvedl: „Závěr krajského soudu, podle něhož podání učinil neexistující subjekt, tedy právnická osoba před svým vznikem formálním zápisem do příslušného rejstříku, nemůže znamenat, že správní orgán I. stupně nemohl obdržet podání, které měla podle označení učinit právě tato neexistující právnická osoba. Nyní projednávaná situace je obdobná situaci, kdy by podání učinila jako zmocněnec fyzická osoba s omezenou svéprávností anebo před plným nabytím svéprávnosti. Ačkoliv by jej správnímu orgánu fakticky doručila a takové podání by skutečně existovalo, nevyvolávalo by právní účinky a správní orgán by k němu nepřihlížel (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 4 As 23/2017 - 32). Z toho důvodu ostatně správní řád jakožto i jiné procesní předpisy obsahují úpravu procesní způsobilosti účastníků, potažmo jejich zástupců. Za právní jednání nelze považovat jakékoliv jednání učiněné v reálném světě. (...) Namítá-li stěžovatel, že rozhodné je, že odvolání existuje a bylo tedy někým podáno, opomíjí rozdíl ve fakticitě a právní relevanci jednání, jak již bylo popsáno v odstavci [19] tohoto rozsudku. Na základě obsahu správního spisu a výše uvedeného je zřejmé, že úmyslem jak stěžovatele, tak Š. Š. jako předsedkyně Asociace bylo, aby odvolání proti rozhodnutí podala Asociace v pozici stěžovatelovy zástupkyně. Takto označené a doručené odvolání skutečně podáno bylo, což zakládá pouze fakticitu podání, tedy jeho uskutečnění v reálném světě. S ohledem na nedostatek procesní způsobilosti Asociace takové podání učinit k němu však nebylo možno přiblížit, neboť bylo od počátku neplatné a nemohlo vyvolávat jakékoliv právní účinky. Š. Š., která byla způsobilá Asociaci zastupovat, pak nemohla být v procesněprávní rovině zavázána sama (oproti § 127 větě druhé občanského zákoníku), neboť z obsahu podání nijak neplyne, že by jej činila svým jménem a na svůj účet jako fyzická osoba odlišná od zástupkyně stěžovatele. Na podané učiněné Asociací je nutno hledět, jako by vůbec nebylo podáno.“ K identickým závěrům dospěl Nejvyšší správní soud rovněž např. v nedávném rozsudku sp. zn. 6 As 231/2019.

[21] Od výše uvedených závěrů, které dávají odpovědi na kasační námitky, které stěžovatel uplatnil i v nyní podané kasační stížnosti, neshledal Nejvyšší správní soud důvodu se odchýlit, proto na ně odkazuje (srov. též např. rozsudek ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 38/2020-43). Zcela nad rámec odůvodnění výše Nejvyšší správní soud konstatuje, že si nelze nevšimnout z rešerše případů vedených u zdejšího soudu, že zástupce stěžovatele vystupující rovněž projednávané věci, svoji argumentaci v jednotlivých (byť skutkově i právně identických) případech různě v průběhu správního a soudního řízení modifikuje a argumentuje často protichůdně; nelze proto přehlédnout jeho snahu o obstrukční jednání s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek.

[22] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu z hlediska práva zcela ob stojí; krajský soud se přezkoumatelným způsobem vypořádal s námitkami stěžovatele, které byly pro věc zásadní a své závěry dostatečně odůvodnil.

[23] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[24] O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.; žalovanému, byť byl ve věci úspěšný, žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu